

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: GUDS RETTFERDIGE DOM

EVIGHETSPERSPEKTIVET

DEN RIKE MANNEN OG LASARUS

BLODET!

«Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld,
og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem.»

Luk 24:29

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Robert Zünd (s. 1), Pixabay (s. 2, 13, 23,
32), Adobe Stock (s. 5, 16, 18, 20), iStock (s. 8),
Robert Zünd (s. 25), ikonmaleri (s. 25)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 62

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ble
grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds
ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjons-
marken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova
og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES**
i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det
er *gratis* og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår
WWW.NLL.NO finner du
et stort bibliotek av
lyd- og video-opptak.
NLL kan også søkes opp
som podcast.

vopps

15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
ELS konto:
Plusgiro 48 18 33-2,
Bankgiro 472-8572
viktig å **merke** betalingen
med NLL

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold august

Leder: Guds rettferdige dom Av Per Bergene Holm	3
Evighetsperspektivet Av Jan Johansson	4
Herrens dag Av Per Bergene Holm	10
Herlighetens uvisnelige krans Av Claus Munk	12
Radiotale 1953 Av Ole Hallesby	14
Blodet! Av Gunnar Nilsson	17
Livet og døden Av Lars Fossdal	19
Den rike mannen og Lasarus Av Martin Fjære	21
Emmausvandrerne Av Vladimir Moser	25
Årsmelding fra Bibelskolen på Fossnes Av Per Bergene Holm	28
Årsmelding fra Sør-Amerika Av Ingar Gangås	29
Program Solgry	30
Møtekalender	31
Hvordan redde verden? Av Per Bergene Holm	32

Guds rettferdige dom

I dette nummer av bladet vil vi på en særlig måte stanse for Skriftens ord om at det er menneskets lodd en gang å dø, og deretter dom (Heb 9:27).

Skriften lærer at hele menneskeslekten er en fallen slekt, hvor alle er under Guds dom og underlagt døden på grunn av synden, både som delaktige i Adams fall og slektens synd og ved personlig synd. Vi er av naturen vredens barn (Rom 5:12; Ef 2:1-3). Det er ingen forskjell, sier Herrens apostel, alle har syndet og mangler Guds herlighet (Rom 3:23).

Det naturlige menneske er derfor fortapt, uten Gud og uten håp i verden (Ef 2:12). Men det er ikke slik at mennesket erkjenner dette av seg selv. Tvert imot. Djevelens løgn fra paradiset råder grunnen i menneskehjertet: Dere skal slett ikke dø! Løgnen har fått rom i hjertet, og mennesket vil ikke og kan ikke erkjenne syndens, dødens og dommens forferdelige alvor.

Derfor er det så maktpåliggende at Guds ord blir forkynt, både lov og evangelium. Lovens ord er nødvendig for å ta fra mennesket troen på dets egen rettferdighet og falske håp om Guds nåde. Gjennom loven kommer erkjennelsen av synd, slik at mennesket får en lukket munn og blir stående skyldig for Gud. Loven vil også ta fra mennesket det falske håp som djevelen innga mennesket på syndefallets dag, at det ikke skal dø, at Gud når det kommer til stykket ikke vil ta det så alvorlig.

Det er gjennom lovens forkynnelse om synden og Guds vrede at ropet etter frelse og redning stiger opp i mennesket, og det blir om å gjøre for mennesket å finne en nådig Gud. Loven står derfor, der den blir rett forkynt, i evangeliets tjeneste. Men Skriften har innesluttet alt under synd, for at det som var lovt, ved tro på Jesus Kristus skulle bli gitt til dem som tror (Gal 3:22).

Loven stenger alle andre veier, for at mennesket alene skal ha trøst ved det håp som evangeliet om Guds frelse i Jesus Kristus gir. For det er ikke frelse i noen annen enn Jesus, og det finnes ikke noe annet navn under himmelen, som vi kan bli frelst ved (Apg 4:12). Ingen kommer til Faderen uten ved Jesus (Joh 14:6). Han alene har åpnet en ny og levende vei inn til Faderen, ved sin stedfortredende soningsdød (Heb 10:19ff), for alle.

Vi som har kommet til tro på Jesus, er satt inn i en tjeneste overfor verden, hvor vi kaller dem som ikke kjenner Jesus og som ikke tror på ham, til omvendelse og tro. De som ikke har hørt, er uten Gud og uten håp i verden. Derfor må de få høre! Derfor må vi drive misjon, for vi står i gjeld til alle mennesker (Rom 1:14). Ve oss om vi ikke forkynner evangeliet (1 Kor 9:16)! For de kan ikke komme til tro og bli frelst fra dommen uten å få høre sannhetens ord.

EVIGHETSPERSPEKTIVET

Av Jan Johansson

Der en enkelt kristen eller en kristen organisasjon har sin sterkeste side, kan denne gradvis bli svekket gjennom årene og bli dens svakeste. Det som skulle være den sterkeste festningen mot fiendtlige angrep, blir i stedet det svakeste punktet på muren. Hvordan er det mulig?

Et ord som har vært grunnleggende for den kristne forkynnelsen, er Rom 10:17, som lyder: «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.» Dette ordet tilskriver prekenen en ufattelig stor og verdifull betydning. Men er all kristen forkynnelsen av en slik art og kvalitet at den bidrar til å skape og opprettholde en levende tro? Er enhver kristen preken i kraft av Kristi ord? Med smerte må svaret være et klart nei. Men er ikke enhver preken i evangelisk-lutherske sammenhenger basert på Kristi ord? Med smerte må svaret være et klart nei her også.

PRØV FORKYNNELSEN

Men våger vi å tenke at forkynnelsen i våre sammenhenger har blitt margstjålet eller er i ferd med å bli det, fra å ha vært den sterkeste festningen til å bli en skjør ruin i forsvaret mot ondskapens åndelige krefter? Djevelen forstår mye bedre enn vi hvor viktig forkynnelsen er i Guds rike. Derfor vier han alltid store ressurser til den. Han sørger for at viktige sannheter sakte og gradvis dempes til de nesten helt forties. Det er ubeskrivelig farlig om vi ikke kontinuerlig prøver vår forkynnelsen, men i stedet regner med og stoler på at den er god! Det er akkurat slik den onde vil ha det blant oss. For da kan han forføre oss i fred og ro

til livet har forsvunnet. Knappt noe er et så kraftfullt våpen for ondskapens åndehær som det selvinnsynende på det åndelige området. For det vi begynner å ta for gitt på det åndelige området, er vi allerede i ferd med å miste. Hvis vi ikke alt har mistet det! Er det selvsagt for oss at forkynnelsen er god, er vi allerede i ferd med å miste den. Er det en selvfølge for oss at vi er åndelig våkne, er selve holdningen bevis på det motsatte. En sover.

HVA MANGLER?

Hva er det da som mangler i dagens forkynnelsen, finnes det en side som den onde umerkelig har stilnet blant oss? Dessverre er det ikke bare en «side», ikke bare et tema blant andre. Det er mye verre enn det. Det er noe helt grunnleggende som direkte påvirker alle andre «sider» av forkynnelsen på en svært avgjørende og dødelig måte: Evighetsperspektivet er nesten helt borte!

Nei, så ille er det vel ikke! Hvis du lytter nøye på slutten av kirkeåret og begynnelsen på det nye, omtales jo Jesu gjenkomst og de evige tingene der. Sant nok. Men langt fra alle prekenen, selv på disse søndagene, bæres og gjennomsyres av evighetsperspektivet. Til tross for at Jesus gang på gang, både i klartekst og i lignelser, innprenter og forutsier at det vil være mange bekjennende kristne som vil bli forvist til evig fortapelse fordi de ikke kjennes av ham, kan predikanten likevel mer eller mindre forutsette at alle tilhørerne er på vei til himmelen. Og så, til tross for teksten, er evighetsperspektivet borte. Det er ikke en preken i kraft av Kristi ord. For predikanten har fullstendig oversett sin hovedoppgave, ikke bare på disse

søndagene, men ved hver preken: nemlig å vekke de sovende, kalle de uomvendte og hyklerne til omvendelse, vise behovet for at de oppdragelseskristne skal komme igjennom til en sann og levende tro, samt oppbygge og styrke den sanne troendes liv i Jesu Kristi nåde. Er det hovedoppgaven? Javisst! Det gjelder intet mindre enn evigheten! Det var jo derfor Jesus ble et menneske og fullførte frelsen på Golgata.

Undertegnede har hørt utallige prekener siden barndommen. Det er ikke mye jeg kan gjengi fra dem. Men barndommens og ungdomstidens prekener hadde vanligvis ett felles ærend for tilhøreren: Hvor skal du tilbringe evigheten? En predikant henvendte seg ofte og gjentatte ganger til tilhørerne med ordet «evighetsmedvandrer».

For det andre kan ikke evighetsperspektivet behandles på noen få søndager rundt kirkeårsskiftet, og så skal det gi oss et evighetsperspektiv over livet vårt resten av året. Dette skyldes særlig to forhold: For det første er vi på grunn av syndefallet vendt

bort fra det evige. Fortapelsen vil vi ikke tenke på, og den nye himmel og den nye jord makter vi ikke å tenke på annet enn sporadisk. Hvis det ikke igjen og igjen, ja, kontinuerlig, blir forkynt for oss, blekner det bort. Selv blant de sanne troende!

Jesus formaner ofte disiplene sine til å våke med tanke på hans gjenkomst. Ikke en gang iblant, men hver dag til han kommer eller vi går over grensen. Hvordan kan dette skje hvis vi ikke stadig får evighetsalvoret og evighetsgleden lagt inn over oss? Og videre, hvordan kan vi ta på oss «håpet om frelse som hjelm» (1 Tess 5:8), om ikke forkynnelsen bæres og gjennomsyres av både faren for å gå fortapt og håpet om evig frelse?

Og for det andre: Hele Bibelen fra begynnelse til slutt er gjennomsyret av evighetsperspektivet. Det gjelder for hvert eneste vers. Om vi oppfatter det eller ikke, endrer ikke det realiteten. Jesu ord er «det evige livs ord» (Joh 6:69). Men ikke nok med det – Jesus er Ordet (Joh 1:1-5; 1 Joh 1:1-3). Fra det første til det siste. Derfor

kan ikke en preken i kraft av Kristi ord mangle evighetsperspektivet! Verdenshistorien er bare en kort parentes i evigheten. Jesus er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Bare i ham er det evige livet. Derfor kan vi ikke lære å kjenne Bibelens Jesus – den virkelige Jesus – uten å møte evighetsperspektivet. Da han vandret her på jorden, gjorde han ikke en gest, ikke en gjerning, tenkte ikke en tanke, sa ikke et ord, uten at alt var gjennomsyret av evigheten. For Han ER – ikke bare gir – oppstandelsen og livet (Joh 11:25). Og i 1 Joh 5:20 står det at «han er den sanne Gud og det evige liv». Derfor kom han og «ga seg selv for våre synder for å fri oss ut fra den nåværende onde verden» (Gal 1:4).

Er det ikke underlig at den botferdige røveren (Luk 23) fikk opp øynene for at Jesus hadde et rike bakom døden? Ingen sa vel det til ham? Da han begynte å se hvem Jesus var, var evighetsperspektivet der. Med Bibelens Jesus kommer evigheten nær.

Les nå sitatet nedenfor av Odeberg et par ganger! «Som utgangspunkt for et sammendrag av emnet 'Kristus i Gamle Testamentet' kunne man strengt tatt velge hvilket som helst ord fra begynnelsen av Skriften til slutten. For Skriften er en enhet, der hver bok er forbundet med alle andre bøker, og hvor hvert ord er knyttet til hvert annet ord; intet ord i Skriften kan forstås uten hjelp av de andre ordene i Skriften» (Kristus i Gamle Testamentet).

For klarhetens skyld kan du nå erstatte uttrykket «Kristus i Det gamle testamentet» med «evighetsperspektivet» og lese igjen. Tenk også grundig over Jesu selvvitnesbyrd i Joh 12:49-50: «For jeg har ikke talt av meg selv. Men Faderen, som har sendt meg, han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og

hva jeg skal tale. Og jeg vet at hans bud er evig liv. Det som jeg da taler, det taler jeg slik som Faderen har sagt meg.»

Derfor er det sikreste tegnet på om en preken er i kraft av Kristi ord eller ikke, evighetsperspektivet i den. Hvis evighetsperspektivet mangler, er det ikke en preken i kraft av Kristi ord. Det må høres så bibeltro som helst ut for øvrig. Det blir likevel skjevt og åndsfattig.

GAMLE SIMEON

Vi vil nå ta fram noen klare eksempler på hvordan Bibelens Jesus alltid bringer med seg evighetsperspektivet. Det første er fra da Jesus bare er 40 dager gammel og blir båret fram i tempelet. Da kommer Simeon dit, drevet av Den hellige ånd. Han tar Jesus i armene sine og utbryter: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse» (Luk 2:29f).

Nå er det slik at Den hellige skrift er helt taus om Simeons alder. Likevel er det ikke uvanlig at folk, mer eller mindre ubetenksomt, kaller ham for gamle Simeon. Hva kan dette komme av, hvordan oppsto det uttrykket? Hovedgrunnen ligger utvilsomt i ordene hans om å avslutte sitt liv i fred. Da må han være gammel, for et ungt menneske tenker da ikke slik! Jo, det gjør man så visst, om man har sett Herrens frelse! For med Bibelens Jesus kommer evigheten nær. Da vet man at man kan dø i fred. Når som helst. Salige visshet! Er Kristus mitt liv, blir døden en vinning! Les ordet igjen! Døden er en vinning. Uansett alder. Da begynner det virkelige livet som ikke kan dø.

I slutten av Luk 11 leser vi at fariseerne og de skriftlærde begynte å angripe Jesus voldsomt og stille ham mange spørsmål.

Dette tiltrakk seg mengder av mennesker. Tusenvis samlet seg rundt Jesus og disiplene (Luk 12:1). Disiplene opplevde åpenbart situasjonen som veldig skremmende. Først advarer Jesus alle mot fariseernes surdeig og understreker at det vil komme en dom som skal avsløre alt. Allerede her er evighetsperspektivet. Men så vender Jesus seg til sine (redde) disipler og sier: «Men til dere, mine venner, sier jeg: Frykt ikke for dem som slår legemet i hjel og deretter ikke kan gjøre mer. Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte» (Luk 12:4f).

Evighetsperspektivet! Vær ikke redd for hva mennesker og Satan kan gjøre her i tiden. Det er mye, mye verre å havne i fortapelsen. Og hvem har makten til å kaste dit? Gud. For ham skal vi frykte, ja, for ham skal vi frykte. Eller for å si det på en annen måte: Viktigere enn noe annet innfor evigheten, er å ha funnet Guds nåde.

ARVESTRID

Litt senere vil en mann i folkemengden ha Jesu hjelp i en arvetvist. Tenk hvilken anledning for Jesus til å vinne tilhengere! Ut fra alt å dømme sto den plagsomme broren i den tusenfoldige folkemengden. Hvor lett det hadde vært for ham som bøyer kongers hjerter som vannbekker å få den uvillige på bedre tanker. Da kunne Jesus blitt populær. Men Jesus svarer: «Menneske, hvem har satt meg til å dømme eller skifte mellom dere?» (Luk 12:14). Straks vender Jesus seg til alle og advarer dem mot all slags gjerrighet og forteller lignelsen om den rike bonden (12:15-21). Også i den er det et rystende evighetsalvor.

Mens bonden planla fremtiden som best

han kunne, ble han i løpet av natten kalt inn i evigheten. Det er mye viktigere, vil Jesus si, å ha gjort opp sin sak med Gud slik at man er klar til å gå inn i evigheten, enn å få rett i en arvetvist. Når du er i den evig pine, hvilken glede har du da av å ha vunnet alle mulige arvetvister? Og omvendt, hva spiller det for rolle om du mister en arv her i tiden, men får arve den evige saligheten? Med Bibelens Jesus kommer evigheten nær.

BEKYMNING FOR DET DAGLIGE BRØD

I Matt 6:24-34 underviser Jesus om bekymring for mat og klær. Slikt kan i disse urolige tider raskt bli virkelige bekymringer også i vår del av verden. Gjennom dette kommer Jesus med et merkelig spørsmål: «Er ikke livet mer enn maten?» Hva slags liv snakker han om her? Det biologiske, legemlige livet, stoffskiftet i alle kroppens celler? Det ville vært veldig merkelig om han siktet til det.

Sett at du ligger halvdød av underernæring, og så kommer noen og sier at «livet er mer enn maten». Om du overhodet orket å reagere, ville du svart: Får jeg ikke mat, mister jeg jo livet! Da er det helt meningsløst å si at «livet er mer enn maten». Hva mener Jesus da når han sier at «livet er mer enn maten»? Han mener den udødelige sjelen. Det livet som skiller mennesket fra alle dyr, det som innebærer at mennesket alt fra unnfangelsen er et evighetsvesen som aldri i evighet vil opphøre å eksistere. Det er det livet han taler om her. Og det er mye mer enn fett, karbohydrater og protein.

Men nå kan noen innvende: Hva om man havner i en situasjon hvor en ikke har fått næring på mange dager, barna har sluttet å gråte og er helt apatiske, og en er på vei inn i bevisstløshet? Hvem har da energi til å begynne å tenke på evigheten og få sin sak med Gud oppgjort? God innvending!

Derfor sier Kristi ord: «I dag, om dere hører Herrens røst... Se, nå er frelsens dag.» Følgelig kjennetegnes forkynnelsen i kraft av Kristi ord av en veldig hast – nå, i dag!

Hvor fullstendig annerledes virker hver situasjon for den som har funnet Livet i Kristus! Det livet er mer enn maten, og ikke bare mer enn maten. Uansett hva en måtte møte av krig, sykdom, tortur for Jesu skyld og lignende, så gjelder Jesu ord om at livet er mer enn dette. Og da er det en velsignet påminnelse når noen kommer og sier: Livet er mer enn dette. Snart venter den evige herligheten foran Guds og Lammets trone.

La oss også se på noen eksempler fra apostlenes skrifter, hvordan de har evighetsperspektivet på alt. Og overalt.

JOHANNES

I sitt evangelium skriver Johannes mot slutten om hvorfor evangeliene inneholder

det de gjør: «Også mange andre tegn gjorde Jesus for disiplenes øyne, tegn som det ikke er skrevet om i denne boken. Men disse er skrevet for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn» (Joh 20:30f). Evig liv.

Og han begynner sitt første brev slik: «– og livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner og forkynner dere livet, det evige, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss – » (1 Joh 1:2).

Men det gjelder vel bare når han tydelig skriver om evig liv? Nei, alt han og de andre apostlene forkynner, er en forkynnelse som sikter mot det evig liv.

PETER

Her plukker vi ut noen ord og uttrykk fra de ni første versene i det første brevet, som alle er fulle av evighet. Les dem sakte, sakte, og

stopp foran hver enkelt i bønn og refleksjon! «Utlendinger», «i Åndens helliggjørelse», «til bestenkning med Jesu blod», «nåde og fred», «gjenfødt», «et levende håp», «Jesu Kristi oppstandelse», «en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig», «gjemt for dere i himlene», «til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid», «derfor jubler dere av glede», «en liten stund», «lov, pris og ære ved Jesu Kristi åpenbarelse», «usigelig og herliggjort glede», «når dere vinner fram til endemålet for deres tro, sjelenes frelse».

PAULUS

«Paulus, Guds tjener og Jesu Kristi apostel til å føre Guds utvalgte til tro og til å kjenne den sannhet som hører til gudsfrykt, i håp om evig liv. Det har Gud, som ikke kan lyve, gitt løfte om fra evighet av» (Tit 1:1f).

Her ser vi tydelig hva som var hans ærend, å lede Guds utvalgte til tro, innsikt og gudsfrykt for at de skal få del i det evige livet. Så når han maler Jesus Kristus korsfestet, eller når han skriver om å spise kjøtt eller grønnsaker, eller underviser om ekteskap og skilsmisse, eller om å gi, for bare å nevne noen få eksempler, så handler alt om «å føre Guds utvalgte til tro og til å kjenne den sannhet som hører til gudsfrykt, i håp om evig liv.» Alt er forbundet med og har betydning for evigheten. Derfor er det helt umulig at en preken i kraft av Kristi ord mangler evighetsperspektivet.

Så to sitater av Carl Fredrik Wisløff fra boken «Ordet fra Guds munn»:

«Det kreves gjerne at forkynnelsen skal ha kontakt med tiden. Det kan være vel og bra. Men ett er sikkert: Den forkynnelsen som har kontakt med evigheten, er aktuell for enhver tid. Den preken som har kontakt med tiden, men ikke med evigheten, den er fra evighetens synspunkt aldri virkelig aktuell

(...) Nei, prekenen skal være uendelig bekymret for den evige saligheten. Og det skal være dens bekymring og dens motiv også når den taler til veiledning og tukt i dagens aktuelle situasjon.»

Men finnes det ikke en mulighet for at predikanten for sin personlige del har evighetsperspektivet levende og nærværende, selv om han ikke direkte nevner det i prekenen? Det kan kanskje finnes. Men om det, i kraft av Kristi ord, er hans største frykt å havne i helvete, og hans største glede at han har håp om for Jesu skyld å komme inn i den himmelske gleden, så er det vel ganske merkelig om han ikke nevner det med et ord?

Nå, hvis dette leses av en predikant som er overbevist om at han mangler evighetsperspektivet i både sin forkynnelse og sitt liv, så trekk deg umiddelbart tilbake fra forkynnergjerningen. Fordi det fører med seg et fryktelig ansvar å reise rundt og få folk til å sovne. Søk så Herrens ansikt i Ordet og bønnen til Han gir deg åpnede øyne og hjerte for hvem Han er. For «dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus» (Joh 17:3).

Og tre så siden frimodig fram igjen! Vi trenger virkelig forkynnelse i kraft av Kristi ord!

«Dere som minner Herren, unn dere ingen ro! Og gi ham ikke ro før han bygger Jerusalemm opp igjen, og før han gjør henne til en lovsang på jorden!» (Jes 62:6b-7) •••

HERRENS DAG

Av Per Bergene Holm

Budskapet om Herrens vredes dag er stadig gjentatt i Bibelen, det er noe som skulle leve i vår bevissthet til stadighet. Det kommer en dag da Gud skal gjengjelde enhver etter hans gjerninger, da hver og en skal svare for seg selv, en dag som er uten lys, uten nåde, uten barmhjertighet, hvor Guds rettfærdige vrededom skal ramme alle uten skånsel, alle som ikke har søkt Herren i nådetiden og fått sin sak i orden, blitt tvett ren i Jesu blod og ikledd Jesu rettfærdighets skinnende drakt.

Denne dag er hovedbudskapet for profeten Sefanja. Selv om ordet om Herrens dag fikk sin foreløpige oppfyllelse i Judas bortførelse til Babylon, peker profetordet i første rekke fram mot Jesu gjenkomst til dom og den store Herrens dag.

«Nær er Herrens dag, den store. Den er nær og kommer med stor hast. Hør! Det er Herrens dag! Full av angst skriker da kjempen. En vredens dag er den dagen, en dag med nød og trengsel, en dag med omveltning og ødeleggelse, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og skodde, en dag med klang av horn og hærskrig mot de befestede byene og de høye murtindene. Da vil jeg sette slik angst i menneskene at de går der som blinde, fordi de har syndet mot Herren. Deres blod skal utøses som støv, og deres kjøtt som møkk. Verken deres sølv eller deres gull skal kunne berge dem på Herrens vredes dag. Ved hans nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært. For han vil gjøre ende, ja, brått gjøre ende på alle dem som bor på jorden» (Sef 1:14-18).

Dette er ikke bare noe du og jeg ved et ugudelig og forferdelig liv kan gjøre oss skyldige til, men dette er vår situasjon og vår

framtid dersom vi ikke her i nådetiden får gå over fra døden til livet.

Da kommer du ingen vei med alt det du har samlet deg, alt det som her regnes for rikdom og sikkerhet. Da blir du framstilt like naken som du kom fra mors liv, da gjelder ikke stand eller stilling, da står du for Gud som ransaker hjertene - og bøker blir åpnet og du blir dømt etter det som står skrevet i bøkene. Hvis ikke ditt skyldbrev da er slettet ut og ditt navn er å finne i livets bok, er det for sent. Det er et forferdelig alvor.

«I dag», sier Guds ord, «i dag om dere hører hans røst, så forherd ikke deres hjerter.» «Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær.»

Det er også Sefanjas budskap til Juda: «Kom sammen, kom sammen du folk som ikke kjenner skam! Gjør det, før Guds råd føder - som agner farer dagen fram - før Herrens brennende vrede kommer over dere, før Herrens vredes dag kommer over dere! Søk Herren, alle dere nedbøyde i landet, som holder hans lov! Søk rettfærdighet, søk ydmykhet! Kanskje dere blir skjult på Herrens vredes dag» (Sef 2:1-3).

Det er talt til det skamløse folket, til de vantro og ugudelige. Det er forlatelse å få for hver en synder som omvender seg. Det er sjelden mennesker blir omvendt direkte fra den åpenbare verden. Men disse skal også få høre innbydelsen, for Jesus er død også for dem, og blir de ikke omvendt til ham, forblir de i sin fortapte stilling. Det er forferdelig å tenke på hvor rolig vi da kan omgås disse, uten et ord om å søke Herren mens det er tid.

Men profeten vender seg i første rekke til dem som bøyer seg for Guds ord i sitt hjerte og sier til dem: «Søk Herren, alle dere saktmodige i landet, som holder hans lov!» Selv blant dem som lever med Gud og bøyer seg for Guds ord, er det behov for å søke Herren, behov for å komme ham mer nær.

Det står her om de saktmodige at de holder Guds lov. Det betyr ikke at de oppfyller Guds bud i ett og alt, men de tar vare på Guds ord og bøyer seg for Guds ord. Visst faller de, visst er de ikke fullkomne, men livet er i samsvar med Guds ord, det er lyst til Guds lov i det indre mennesket, på tross av synder og fall.

Den saktmodige formanens til å søke rettferdighet og saktmodighet. Med tanke på Herrens dom, er det om å gjøre at vi ikke blir fanget inn av synden og verden, derfor må vi så mye mer søke rettferdighet, søke å leve etter Guds ord, vende oss bort fra synden og verden og følge Jesus etter. For synden er en så veldig og blendende makt, at får ikke Herren selv rom i vårt hjerte med sitt evangelium og sin Ånd, så inntas vi snart av synden og denne verden.

«Kanskje dere blir skjult på Herrens vredes dag.» Tenk, det sier profeten til de saktmodige blant folket, som om det langt fra var noe sikkert at selv de skulle bli frelst fra vreden.

I Sef 3:12 sier Gud at han «vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn.» Slik er Herrens folk i den siste tid, et bøyet og ringe folk. Det er ikke et stolt og stritt folk, men et folk som bøyer seg for Guds ord, som ydmyker seg under Guds hånd. Det er bøyd under erkjennelsen av sin synd og skrøpelighet og svakhet, men også bøyd under det

åk og den trengsel Herren har lagt på det.

Det er et folk som ikke er regnet for å være noe her i verden, et folk som også i egne øyne er ringe, fattig i seg selv, tiggere for Gud. Deres rikdom er i Herren. Deres tilflukt er Herrens navn.

Når det virkelig begynner å koste å være en kristen, når en mister arbeid og inntekt for sin samvittighets skyld, når en ikke blir regnet med, men blir satt utenfor, når en må lide og oppleve tap, da er det bare den som har sin rikdom i Jesus som holder ut. Da er det bare den som har satt sin lit til at Herren er den han sier seg å være, vår frelser som en dag skal føre oss frelst hjem til seg i den evige herlighet - som blir hos Jesus.

Herren skal ryste jorden. Menneskene skal rystes, slik hveten kastes opp i lufta for at hvete og agner skal skilles. Rystelser eller trengsler skal gå over verden, når dommen begynner med Guds hus, slik at mange vil falle fra. De skal åpenbares å ha vært agner, uten sant liv i Gud. De trodde til en tid, men når trengsel og forfølgelse for Ordets skyld kom, falt de fra.

Skal du og jeg unngå det, må vi søke Herren, slik at vårt hjerte kan bli styrket ved nåden, ved evangeliet om frelsen i Jesus. Når vårt hjerte inntas av evangeliet, er det en Guds kraft til frelse, mektig til å bevare våre tanker og våre hjerter i Kristus Jesus. • • •

HERLIGHETENS UVISNELIGE KRANS

Av Claus Munk

Hva står på spill for deg og meg når det gjelder livet og evigheten? Uendelig mye står på spill!

Gud har i Kristus Jesus kalt oss til å vinne det Guds Ord kaller for «seiersprisen» (Fil 3:14; 1 Pet 5:10) eller «livets krone» (Jak 1:12) eller «rettferdighetens krans» (2 Tim 4:8) eller «ærens uvisnelige krans» (1 Pet 5:4).

Hvilke perspektiver gir denne seierskransen! Den innebærer dette ufattelige og herlige at vi skal se Jesus selv! Han er Guds vesens uttrykte bilde (Heb 1:3), som vi er skapt i og skapt ved og skapt til (Kol 1:15-17). Da skal vi fryde oss «med en usigelig og herliggjort glede» (1 Pet 1:8-9).

Og det skal vi, for når vi ser Jesus, ser vi også hans ufattelige og evige herlighet. Herligheten er egentlig det samme som Guds kjærlighet. Det forstår vi ut fra det Jesus selv sier (Joh 17:24). Å se denne herligheten vil si at vi skal få oppleve og erfare i hver fiber i vårt nye, herliggjorte legeme hvilken uendelig lykke og glede det er å være elsket av Gud, den allmektige, himmelens og jordens skaper, selve livets kilde og alle tings opphav – elsket med en fullkommen, guddommelig kjærlighet.

Vi skal også bli lik Jesus! (1 Joh 3:2) Vi får et herlighetslegeme likt hans, og vi arver himmelens herlighet sammen

med ham. I dette ligger at vi – ufattelige tanke! – skal arve Gud selv. Hva som ligger i dette, er det ingen av oss som kan forestille seg.

Det er – bokstavelig talt – en uendelig og fullkommen herlighet. Og så vil Gud vise sin overstrømmende, uendelige godhet mot oss i evigheters evigheter! (Ef 2:4-7) En uendelig lykke, glede og fryd på en ny himmelsk jord (Åp 21:1-7).

Igjen: Det blir helt ufattelig rikt – en glede og lykke som ikke bare er uendelig i tid, men også i kvalitet! Som Gud selv er uendelig i hele sitt vesen og i sin kjærlighet og godhet.

Tenk om du skal få lov å være blant dem som får oppleve dette! Tenk om du ved ditt livs avslutning – ja, når som helst – kan si med Paulus: «Så ligger da rettferdighetens krans rede for meg» (2 Tim 4:8).

Lykkelige deg! Hva betyr vel alt annet i sammenligning med dette? Skulle det ikke være det altoverskyggende for oss alle? Skulle vi ikke være klare til å unnvære alt – og lide alt – for den evige lykkes skyld? Som Paulus skriver: «For jeg er overbevist om at den nåværende tids lidelser ikke er for noe å regne mot den herlighet som skal bli åpenbart på oss» (Rom 8:18). Og han led virkelig ufattelig mye for evangeliets skyld. Men sett i lys av den evige herlighet, var det altså for

intet å regne. Han så på trengselen som «kortvarig og lett» (2 Kor 4:17).

Hva er alternativet til den evige glede? Hvordan vil det gå oss dersom vi ikke vinner seiersprisen? Det har Jesus selv gjort tindrende klart med følgende spørsmål: «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel» (Matt 16:26).

Altså, om vi oppnådde å få all verdens skatter i eie og bli gjenstand for all verdens anerkjennelse og berømmelse – suksess på suksess i menneskers øyne – så vil det ikke kunne oppveie det tap vi kommer til å oppleve, hvis vi ikke går inn til den evige glede. Nei, for da mister vi vår sjel i en evig fortapelse.

Igjen: På dommens dag gis det ingen ny sjanse til å velge om igjen. Våre valg og prioriteringer her i livet står fast for evig. Det er bare her i tiden det er tale om at vi ved Guds nåde kan vende om. Derfor kalles denne tiden for nådetid.

Men – også her må vi være villige til å se virkeligheten i øynene – det er ikke selvsagt at vi fullfører løpet og vinner seiersprisen! Vi må ikke høre på alle de som gir uttrykk for at vi ikke skal ta det så nøye med evigheten. De mener at det skal ende godt for oss alle. Men selv Paulus – Herren største apostel! – visste at det var en risiko for at han ikke ville nå målet: «Men jeg undertvinger mitt legeme og holder det i trelldom, for at jeg som forkynner for andre, ikke selv skal finnes uverdigg» (1 Kor 9:27).

Altså, selv en som har forkynt for andre og vunnet mange for Guds rike, kan ende med å gå fortapt! Det innså Paulus, og det tok han lærdom av. Det samme må du og jeg innse og ta lærdom av!

Sannheten er at frafall er en aktuell trussel og alltid har vært det. Det viser både Det gamle og Det nye testamentet.

Fra heftet *Frafall*

RADIOTALE 1953

Av Ole Hallesby

«Mens de gikk videre på veien, sa en til ham: Jeg vil følge deg hvor du så går! Jesus sa til ham: Revene har huler, himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til. Men til en annen sa han: Følg meg! Han sa: Herre, la meg først få lov til å gå bort og begrave min far. Men Jesus sa til ham: La de døde begrave sine døde. Gå du av sted og forkynn Guds rike. Det var også en annen som sa: Jeg vil følge deg, Herre. Men la meg først få lov til å si farvel til dem der hjemme. Men Jesus sa til ham: Ingen som legger hånden sin på plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike» (Luk 9:57-62).

Det er ikke meget vi hører om disse tre. Vi får ikke engang høre deres navn. Heller ikke hvordan det gikk med dem. Men vi skal treffe dem igjen en gang for den hvite tronen. Og enten de ble frelst eller gikk fortapt, så skal vi få se at det viktigste blad i deres livs historie ble skrevet den dagen. For da møtte de Jesus. «Mens de gikk på veien», står det.

Et uforglemmelig stykke vei. Og en uforglemmelig vandring i samtale med Jesus. Mange ønsket at de hadde levd den gang. For de mener at da hadde det vært lettere å bli en kristen. Det ønsket tror jeg ikke er vel betenkt. Det var sikkert vanskeligere å gi seg i Jesu følge den gangen enn det er i dag.

Og det er ingen vanskelighet å treffe Jesus nå. Han kommer mens vi går på veien og begynner å tale med oss. Vi bad ham ikke om noen samtale, men han kom likevel. Jeg

er glad ved å tenke på at det ikke finnes en av mine tilhørere som ikke Jesus har hatt i tale. Hvordan kan jeg vite det? Det vet jeg fra Bibelen. Der ser jeg hvor stor og god Gud er. Han har påtatt seg å sørge for at ikke en av oss kommer i den evige fortapelse uten at han har talt ut med oss.

Og det så tydelig at vi vet hvem som taler med oss og hva han vil. Min kjære, uomvendte tilhører, du har opplevd meget mer med Gud enn du har fortalt til noe menneske. Du har opplevd merkelige stunder kanskje midt i ditt daglige mas og jag - hellige stunder. Du hadde ikke ønsket dem, men du kunne ikke hindre dem. Det var Gud som rørte ved din tankeløse og lettsindige sjel. Og da var det som skjell falt fra dine øyne. Du så hele ditt liv i en helt ny belysning. Det var nederlag og svikt hele veien. Og du kjente det som om grunnen sank under dine føtter og det kom over deg en brennende lengsel. Etter hva? Jeg vet det. Du lengtet ganske enkelt etter Gud, etter å legge ditt trette hode og ditt syke hjerte inn til Gud. Han som har skapt deg, forløst deg, kalt deg og fulgt deg.

Da så du det så tindrende klart, så ikke noe menneske behøvde å si deg det: Jeg får det aldri godt, før jeg får det godt med Gud. Men da så du en ting like så tindrende klart: Jeg får det aldri godt med Gud før jeg får gjort opp med Gud. De tre vi leste om i teksten, det er flere trekk i fortellingen som viser at de var godhjertede og snille, men tilbøyelige til å vike unna. De hadde gode forsetter og planer, men valget var de redde for, særlig å

velge straks.

Jeg taler sikkert til mange i kveld som vet de er uomvendte. Du vet at om du stupte død ned på golvet i dette øyeblikk, så stupte du like i helvetet!

Du vet at du ikke kan og ikke vil dø slik som du er nå. Du må bli omvendt innen du dør, men du vil ikke omvende deg nå. Vet du at også Satan preker omvendelse? Ja, han preker ofte med tekst fra Bibelen. Da han fristet Jesus i ørkenen, begynte han med å si: Det står skrevet. Og så siterte han et helt vers fra Det gamle testamentet. Når han preker omvendelse, sier han: Det står skrevet at du må omvende deg, ellers kommer du i helvetet. Men - sier han - det haster jo ikke slik som predikantene alltid forteller. Dette er sikkert Satans fineste list.

Han får menneskene til å tro at de vil omvende seg - siden. Det gir dem mot til å leve uomvendt. Hvordan kan du som er uomvendt legge deg rolig til å sove om kvelden? Du som ikke vet om du våkner i din seng om morgenen eller i helvetet? Jo, ganske liketil: Fordi du vil omvende deg siden. Kunne du spørre dem som nå er i den evige fortapelsen om de ikke hadde villet omvende seg, tenker jeg de fleste ville svare: Jo, det ville vi. Men hvorfor gikk dere da fortapt? Vi ville aldri omvende oss nå, men siden. Hør nå hvordan Jesus preker omvendelse.

Det er det denne tekst sier tydeligere enn de fleste andre. Jesus sa til dem begge: - Følg meg. Og begge svarte ja. Men begge to føyer til: - la meg først - altså siden. Nei, sa Jesus, ikke siden, men nå. Synes du at Jesus var hard mot disse? Den ene ba om å få si farvel

til dem hjemme, og den andre ba om å få gå hjem og begrave sin far. Ja, du kan godt si at Jesus var hard. Kjærligheten er hard, når den ser at den elskede er i dødsfare uten selv å ane det. Jesus så at for disse to gjaldt det nå eller aldri. Og da forlangte han en avgjørelse på flekken.

I kveld står jeg her i Kristi sted. Du synes det er dristig tale. Ja, jeg ville aldri våge å si det hvis det ikke sto i Bibelen: Vi er sendebud i Kristi sted. Og nå skulle jeg be deg i Kristi sted: omvend deg nå der hvor du sitter. Ja, sier du, men det kan vel ikke gå så fort og så lettvtint? Til det vil jeg svare med et bilde. Sett at du ble alvorlig syk i natt. Du fikk fatt i lege. Han sa at det var akutt blindtarm og at du måtte opereres øyeblikkelig. Nei, sa du, jeg vil ikke opereres. Da dør du, sa legen. For sprekker den blindtarmen, så forgifter den bukhinnen, og så dør du.

Ja vel, så ville du opereres. Da du så kom på sykehuset, hva tror du så overlegen spurte deg om? Om du forstod deg på blindtarm? Ikke et ord. Om du forsto deg på operasjon? Ikke et ord. Han ville vite bare en eneste ting: Om du ville bli operert eller ikke. Og ville du opereres, så var det han som skulle operere. Jeg skal si deg hvor mye du har med denne operasjonen å gjøre: Du ligger på operasjonsbordet som et levende lik. Man bedøver deg så grundig at du ikke vet eller føler noen ting. Og for å være helt sikker på at du ikke skal gripe inn i operasjonen, binder han hendene og føttene på deg. Det er han som opererer, du blir operert.

Her ser jeg som i et lynglimt hvordan det går til å bli frelst. Det er Jesus, sjelens lege som frelser deg. Han behøver ingen hjelp av

deg. Men du må avgjøre om du vil, om du vil bli operert. Vet du at det er noe Gud ikke kan gjøre for deg? Han kunne bli menneske for din skyld, han kunne lide for deg, og han kunne dø for deg, men han kan ikke velge for deg. Det må du gjøre selv. Men merk: Det er ikke ditt valg som omvender deg, like så lite som det på sykehuset er ditt valg som opererer deg. Det er overlegen som opererer, men han må ha ditt ja. Det er Frelseren som frelser deg.

Fra det øyeblikk du legger deg i den store leges hender, er du allerede frelst. For å bli frelst behøver du nemlig bare å være en synder som ingen synd vil skjule, men gå til Jesus med all din skyld og skam. Idet øyeblikk du gir ham ditt ja, gjør han underet med deg. Da gir han deg del i sin fullbrakte frelse. Han brer syndenes forlatelse utover deg og hele din fortid. Så gir han deg det du

så sår langt etter, han gir deg fred. Fred med Gud og fred med din samvittighet, fred i livet og fred i døden. Og så gir han deg et nytt sinn som vil angre og bekjenne alt det du vet er synd og som vil kjempe mot alle dine kjære skjødesynder.

Her er et særlig ord til deg som sitter med en spesiell blodrød synd du engang begikk, og som synes å stenge enhver vei til Gud for deg. Hør Guds eget ord: «Jesu Kristi Guds sønns blod renser fra all synd». Min viljesvekkede og ubeslutsomme tilhører: Nå har du tenkt og grublet og lengtet lenge nok etter Gud. Nå må du handle. Gi deg nå Gud i vold og ta oppgjøret med ham i dag. Og ta så i morgen oppgjøret med dine venner. Si dem at dine synder er blitt deg så uutholdelig at du ikke kan leve uten Guds uforskyldte nåde.

NRK, 1953

BLODET!

Av Gunnar Nilsson

Blodet har en sentral plass i Bibelen. Vi kommer ikke langt før vi leser om Abels blod, at det roper så høyt at det kan høres helt til himmelen. Det er rop om hevn. Men så leser vi senere at Jesu blod også roper til himmelen, det skriker! Hva skriker det? Jo, Far, forlat dem! Og det er bare i blodet vi har frimodighet til å gå inn i helligdommen (Heb 10).

Men moderne mennesker forstår ikke dette. Det virker så grusomt. Det virker så kjærlighetsløst fra Faderen. Man forstår ikke hva Faderen led da hans elskede Sønn ble ofret. Menneskene var moderne allerede i middelalderen. Da kom en munk til den konklusjonen at Gud ikke trengte å bli forsonet. Det er kanskje det vanligste synet i kristenheten i dag, at Gud ikke trenger å bli forsonet. Det var ikke behov for noe offer for vår synd, for Gud har aldri vært vred for syndens skyld. Dette synet ble aktuelt igjen etter Rosenius' død. Vi kaller det den subjektive forsoningslæren. Man vil ikke forstå de guddommelige lover: Uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt!

Så er talen om offer og blod uforståelig for mange. Jeg må tenke på den svenske biskopen som etter forrige påske sa at han som vanlig ikke forsto noe av påsken. Nei, hvordan skulle han kunne det? Han er jo så moderne! Tanken om et blodig offer er jo kjennetegn på en svært primitiv religion.

Det som kjennetegner de såkalte høyere religionene, som buddhismen, den mosaiske religionen slik vi kjenner den i dag, islam og også mye av moderne kristendom, er at den har lagt bak seg hver tanke om sonoffer. De

har forlatt alle tanker om at det kreves blod for at mennesket skal ha noe med Gud å gjøre og at et blodig offer er nødvendig for å åpne en vei mellom mennesket og Gud.

Det er merkelig at kristenheten generelt har «glemt» dette. Blodet og offerlammene som går gjennom hele Bibelen er så sentralt! Lammets blod som redder fra morderengelen i Egypt: «Når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi!» Så gikk morderengelen forbi, men det var ikke slutt med det. Vi må ikke glemme det som hørte med. Påskelammet skulle spises helt. Jesus sier: «Dersom dere elsker meg, da holder dere fast på mine bud.» Alt!

Hva kjennetegner de primitive religionene? Jo, der har blodet en sentral plass. Slik er det overalt hvor mennesker lever i primitiv religiøsitet, der ofrer de til sine guder. De har blodige offer. Der mennesker er mennesker og på en måte er mindre ødelagt, og Gud er Gud, må noe gjøres for å bygge bro mellom de to virkelighetene. Da er det bare blod, det blodige, forferdelige offeret som duger. Det er jo ikke noe vakkert, det vet de som har vært på et slakteri. Kan vi forestille oss når tusenvis av lam ble slaktet i Jerusalem, hvordan det var? For moderne mennesker? De fleste ville nok blitt dårlige. I primitive religioner måtte det kanskje til slutt være et menneskeoffer? Vi husker kanskje kongen som ofret sin eldste sønn på bymuren og dermed reddet seg selv. Vi kan også tenke på barna som ble ofret til Molok.

Visst er det merkelig at kristendommen på denne måten ikke tilhører de «høyere» religionene, men de primitive. Kristendommen er så «primitiv» menneskelig sett

at det til slutt bare var menneskeoffer som dugde.

Det er merkelig at når mennesket blir «moderne», menneskelig klok, mister det evnen til å fornemme åndelige ting. Hva kommer i stedet? Tilliten til seg selv, til sin erfaring, sine evner, ikke minst sin kunnskap, sin «åndelige» kunnskap, som det selv har kommet fram til.

Litt som Rosenius sier: Mennesket kan forhindre troens fødsel i hjertet. Det kan være så blendet av sin stolthet, sin selvrettferdighet og sin egen visdom at det ikke kan erkjenne sitt behov for nåde. Hvis loven ikke har trengt dypt nok inn, kan mennesket finne lindring og trøst i sine egne gjerninger, sin omvendelse, sine bønner, sin forbedring, sin seier over visse synder og sitt religiøse liv. Slik skapes en fariseer.

Ja, man må i dagens kristendom fortsatt lese om korsfestelsen i påsken, men du har ikke forstått hva det betyr, du trenger det heller ikke, kanskje i teorien.

På en måte er altså de primitive religionene og deres tankesett mest riktig. Det er bare den totale hengivelsen i døden, det er bare det radikale blodsofferet som kan åpne en vei

mellom Gud og mennesker. Det er jo det vi lærer, og det vi stadig må vende tilbake til: «Jeg vil ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet.»

Vi har en Gud som er korsfestet, opphengt som et offer, det var hans blod som åpnet veien, som åpnet veien til det tapte paradiset, til Faderen. Forhenget i tempelet revnet ved Jesu død. Man kunne nå gå inn der uten å dø! Det var hans død som bygde bro og ga oss liv. Hele forskjellen mellom evig død og evig liv er hans offer på Golgata. Hans blod rensar fra all synd, i hans blod har vi forløsningen, syndenes forlatelse.

Når dette forkynnes, berører det dype lag i oss – kanskje i det som man kaller de mest primitive lagene i oss. Slik kan vi se det rent menneskelig, men det berører kanskje vårt innerste, vårt hjerte. Dette er religion for det «primitive», det underbevisste i oss, det vi ikke behersker med vår fornuft – for det vi ikke kan trenge igjennom med vår psykologi. Det er religion for det aller innerste i oss – det i oss som vi ikke kan løpe fra. Det er et mysterium. For mange er det sannsynligvis religion for steinaldermennesker. Ikke for år 2026! Men dette er den gamle veien til himmelen, som også alltid er den nye veien.

...

LIVET OG DØDEN

Av Lars Fossdal

I 5 Mos 30:19-20 tar Gud himmel og jord til vitne mot oss: Livet og døden har jeg lagt fram for deg, velsignelsen og forbannelsen. Velg da livet, så du skal få leve. Elsk Herren din Gud, hør på ham og hold fast ved ham! For dette er ditt liv.

Hvert år lar Gud oss oppleve vårens under. Trær, blomster og andre vekster vitner om liv. Det utfolder seg i former, farger og dufter, ja, i et mangfold og i en overflod uten like. Men våren avdekker også noe annet, noe av det skapte står der stivt, urørlig og misfarget, eller det ligger flatt på jorden. Døden har inntrådt. Et eller annet har skjedd som gjorde at livet opphørte.

Sommeren er vokster, det levende tar til seg næring og vann, det lever og utvikler seg. Men også om sommeren kan døden inntre, trær og blomster kan visne, de mister livet og dør. Slik viser Gud oss på en synlig måte at det finnes både liv og død.

På samme måte er det også med det åndelige. Det finnes et åndelig liv og en åndelig død. Bibelen sier at døden kom inn i verden ved et menneskes fall og at menneskeslekten og skaperverket da ble lagt inn under døden. Djevelen brukte synden, det onde, for å skille menneskene fra Gud.

Da Adam syndet, mistet han livet i Gud og han ble en synder. Han bandt fikenblad om seg for å skjule sin synd, og han anklaget Gud og Eva for sitt fall. Det viser at han fikk djevelens bilde i sitt hjerte og at djevelen ble hans gud og far. Han døde en åndelig død som skilte ham fra Gud, den legemlige død kom mange år senere.

Men Gud ga ham ikke opp. Han oppsøkte ham og krevde ham til ansvar for hans ugjerning. Han kom så med et løfte til ham om en frelser som skulle gjenopprette syndefallet og bringe liv og samfunn tilbake. Gud kledde så Adam i skinn fra et dyr. Det viser at Adam erkjente og bekjente sin synd, at han hadde gjort det som var ondt i Guds øyne og latt seg friste av det onde. Han hadde valgt døden. Dyret som ble slaktet for å kle Adam, er et forbilde på Jesus som skulle dø i menneskeslektens sted. Han skulle sone synden og bli vår rettferdighet for Gud. Skriften sier at «nåde og sannhet skal møte hverandre» (Sal 85:11). Adam fikk da igjen del i det evige livet. Det han mistet i fallet, ble gjenopprettet i Jesus. Han fikk tilbake det rene og gode hjertet som har sitt liv i Gud, elsker ham, hører hans ord og holder fast på det.

Gud legger fram for oss livet og døden, både i skaperverket og i Ordet. Han viser oss at synd har store følger. Den skiller oss fra Gud (Rom 6:23).

Loven, de ti budene, forteller oss hvordan Gud er og om hans vilje med våre liv. Han ga oss dem for at vi skal leve etter dem. Rom 2:13: «Ikke de som hører loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør etter loven, skal bli rettferdiggjort».

Mange bryr seg ikke om loven. Det viser at de ikke har liv i Gud. De er borte fra ham og er åndelig døde. Andre prøver å gjøre litt etter loven, men velger selv i hvilken grad de vil følge den. Heller ikke disse er rettferdige for Gud, for Gud krever fullkommenhet av oss. Også disse er døde i sine synder og over-

tredelser og lever i døden.

Men så er det noen som hører og gjør etter Guds gode vilje i loven. Den er Guds målestokk for deres liv i tanker, ord og gjerninger, den opplyser dem om deres synd og dømmer dem. Det gjør at de ser sin synd og kjenner den onde lyst i hjertet og at de er under Guds vrede. I sin nød drives de av loven til Jesus for å bli frelst. De roper til Gud slik tolleren i templet gjorde: «Gud, vær meg synder nådig!» Jesus forteller at tolleren gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus. Han fikk nåde, og Gud kledde ham i Jesu rettferdighet. Slik er det med disse som loven får drive til Jesus og den uforskyldte nåden. De får ved Jesus del i det åndelige livet med Gud. Guds lov skrives i deres hjerte, og de elsker ham og hører og følger hans røst i Ordet i gode og onde dager. Ordet er deres lys i denne verden. Livet i Gud utfolder seg i dem, og de vokser til å bli mer og mer preget av nåden og Jesus. De lever livet. For dem er livet Kristus og døden en vinning. Disse blir ikke frelst ved loven, nei, men loven viser dem deres synd og driver dem til Jesus og til den uforskyldte nåden.

«Dette er det evige livet, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus» (Joh 17:3).

Etter våren og sommeren i naturen kommer høsten. Slik er det også i det åndelige liv. Når alle har fått høre om nåden og livet i Jesus, setter Gud sluttstrek for denne synlige verden. Da skal han høste inn i sin himmel dem som har livet i Gud, mens de som lever i døden, skal kastes i ildsjøen. I Åp 20:14 står det: «Og døden (de døde - de som ikke har livet i Jesus) og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den andre død, den evige død». Den første død skjedde i Edens hage, da mennesket døde den åndelig død på grunn av synden.

Hva velger så du? Velger du livet ved å høre og bøye deg for Gud og holde fast på hans ord? Eller velger du å leve i døden ved å være ulydig mot ham? Det er i dette livet det avgjøres hvor vi skal tilbringe evigheten, enten i livet i himmelen eller i livet i døden. Velg da livet, Guds ord, så du kan leve evig!

Hva velger du? ...

DEN RIKE MANNEN OG LASARUS

Av Martin Fjære

Så nær de var hverandre i dagliglivet! Så godt kjent med hverandres livsskjebne og hvordan det synlig hadde gått dem i livet. Lasarus sin nød var jo påtagelig, og mannen som passerte gjennom porten, var kledd i purpur og fineste lin. Om de vekslet noen ord, vet vi ikke, ei heller hvor mye eller lite «smuler» det falt fra den rikes bord.

Den jordiske nøden og den jordiske rikdommen førte dem nær hverandre i en periode. Lasarus «var lagt ved porten hans», med sine verkende sår. Den rike mannen søkte å få så mye godt ut av livet som mulig. Slik gikk dagene for dem begge. Så nær, så nær hverandre i jordisk nød og jordisk lykke! Jesus setter oss inn i dette perspektivet og peker på at det ikke alltid er like stor forskjell i det ytre som på «den rike mannen» og Lasarus.

«Jeg sier dere: Den natt skal to være i én seng. Den ene skal bli tatt med, den andre skal bli latt tilbake. To kvinner skal male på samme kvern. Den ene skal bli tatt med, men den andre skal bli latt tilbake. To skal være ute på marken. Den ene blir tatt med, den andre blir latt tilbake» (Luk 17:34-36).

Bak den synlige nærheten i livet var det en usynlig åndelig avstand. En avstand så stor at det er vanskelig å finne noe å sammenligne den med. Allerede i det nære livet er det en usynlig, kolossal avstand mellom en frelst og en forlatt. Men hverdagslivet går sin gang og en planlegger sammen, arbeider sammen, spiser sammen, går «motbakker» sammen og feirer begivenheter sammen.

Stundom går man i begravelser sammen.

Det står ikke noe om Lasarus sin begravelse, bare at han døde og «englene bar ham bort til Abrahams skjød.» Han hørte sammen med Abraham, som var rettferdiggjort av nåde, ved tro. Også den rike mannen døde og ble begravet. Det ble sikkert en gravferd som høvet seg for en rik mann og på en slik måte at minnet hans skulle vare lengst mulig på jord.

Men det er slettes ikke alltid så stor forskjell eller «avstand» i de begravelser vi naturlig deltar i. Det ser mange ganger så likt ut her på jorden. Men «den rike mannen» ble oppmerksom på avstanden straks han døde: «Og da han slo sine øyne opp i dødsriket, der han var i pine, – da ser han Abraham langt borte og Lasarus i hans skjød» (v.23).

Lasarus merker den umiddelbare forskjellen idet han straks blir «trøstet» i Abrahams skjød. Vel var han fri stor legemlig nød, men det var nok en annen sorg, hunger og tørst som hadde vært enda større og mer påtrengende prekær i hans levedager. Synden, kjødet og djevelen skaper mer sorg, nød, hunger og tørst enn noe annet i de troendes liv.

Den ytre fattigdommen og de «verkende sår» kan nok være bilder på den skjulte åndelige nød hos Guds barn, likesom rikdommen og et liv «hver dag i herlighet og glede» også passer godt på den som ikke bekymrer seg det minste for sin sjels frelse. «Dessuten er det festet et stort svalg mellom

oss og dere, for at de som måtte ønske å gå herfra over til dere, ikke skal være i stand til det. Heller ikke kan noen komme derfra og over til oss» (v.26).

Denne avstanden forkynnes oss ofte i Bibelen. Jesus tar det frem gjentatte ganger med hjerteskjærende beskrivelser, beskrivelser som også kristne mennesker forledes til å kategorisere som inhumane i forkynnelsen. Som om vår frelse er inhuman, ja, lite menneskelig!

Det er å snu saken på hodet. Jesus er Gud, men også det sanne mennesket, det virkelige mennesket, full av nåde og sannhet. Dette fullkomne hjertelaget vil ikke skjule den fare de fortapte lever i før den legemlige død. Han vil ikke skjule ilden og pinen i dødsriket og at det da er evig for seint!

Den inhumane i denne sammenhengen, er djevelen selv. Ved å skjule sannheten om helvete, lokker han med seg så mange som mulig i sin egen undergang. Hvem er det da som har fått definere hva som er sann og sunn forkynnelse i våre dager? Hvem av disse to er du og jeg mest preget av i vår forkynnelse og vårt vitnesbyrd? Djevelen eller Jesus? Kanskje det går opp for noen og enhver at i denne saken må Jesus si oss de samme ord som til den velmenende Peter: «Vik bak meg, Satan»!

For den rike mannens fem brødre var det bare én mulighet til å unnsnippe ilden, «dette pinens sted», og tørsten: Moses og profetene – Guds ord.

«La dem høre dem» (v.29). Hører du tjenestekallet i Abrahams ord – i Guds ord?

Hører du hva som overbeviser deg selv til omvendelse og tro? Hva som bevarer deg i åndens fattigdom og troens tilflukt til Jesu frelse?

«Men han sa til ham: Hører de ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde» (v.31).

Det er nettopp Det gamle testamentets tale om den ugudeliges evige straffelidelse som utlegges og konkretiseres av Jesus i evangeliene. Med all tydelighet forkynner Han at dette ikke er «det ondes reaksjon», men tvert imot Den hellige, gode Guds juridiske straffereaksjon, som har evige dimensjoner.

Det store alvoret er at vår skaper er en evig Gud. På samme måte som Guds nåde og frelse i Kristus Jesus gir mennesket evige goder, evig lykke, hvile og fryd, vil Guds vredes straffereaksjon heller aldri opphøre. For Gud er evig. Da blir det ganske innlysende at mennesker som kan ta vårt legemlige liv, ikke er noe å frykte i forhold til ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete (Matt 10:28).

Hører vi «Moses og profetene»? Hører vi Jesus Kristus, Guds sønn og vår bror ifra himmelen? Hører vi Guds tale?

«Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren Herren: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever. Vend om, vend om fra deres onde veier! Hvorfor vil dere dø, Israels hus?» (Esek 33:11)

I samtalen med Abraham får den rike

mannen høre: «Men Abraham sa: Sønn, kom i hu at du fikk dine goder i din levetid, likesom Lasarus fikk det vonde. Men nå trøstes han her, mens du pines» (v.25).

Vi tar med et avsnitt fra Bergprekenen som leder tankene våre på rett spor når vi skal forstå hva det vil si å få «det vonde» eller «sitt gode i sin levetid»: «Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere, for at dere kan bli barn av deres Far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige. Om dere nå elsker dem som elsker dere, hva lønn har dere da? Gjør ikke også tollerne det samme? Og om dere hilser bare på deres brødre, hva

stort gjør dere da? Gjør ikke også tollerne det samme? Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen» (Matt 5:44-48).

En kristen har ikke tillatelse til å ta seg til rette og føre sin egen sak, albue seg frem til en bedre posisjon osv. I kjærlighet skal han i stedet gjøre godt mot mennesker som oppfører seg slik, være saktmodig og overlate dommen til Herren. Dette vil være en vedvarende smerte og et onde for vår gamle natur livet igjennom. Samtidig vil syndenød og samvittighetskval pine og plage ettersom det er så mange fall og nederlag, og den onde natur aldri blir bedre. Samtidig med åndelig vekst i et hellig liv, stiger smerten over kjødets ukuelige vilje og lyst til å nyte hemningsløst, «være noe»

og ha noe fremfor andre.

Dette er en smerte, «det vonde» Lasarus måtte gjennomleve, selv om han har et navn som betyr: «Gud er min hjelper» eller «Gud har hjulpet». Og Herren hjalp ham virkelig! Herren frelste ham på samme måte som Abraham, ved frelsesløfter om Messias, løfter som skapte tro. Frelsesløfter som førte Lasarus fra å være et fortapt menneske til å være et frelst menneske, samtidig som han hadde verkende sår og levde i stor fattigdom. Han var likevel rik i Gud. Evig rik! Jesus ropte ut som Lasarus sin stedfortreder: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg!» Det var hjelpen ifra himmelen, Jesus led fortapelsens gru i Lasarus sitt sted. Slik kan enhver «Lasarus» si: Gud har hjulpet!

Av engler ble han båret til Abrahams skjød, der han blir trøstet. Denne trøsten består i at han fullt ut får erfare og oppleve den hvile og trøst han tidligere hadde eid i tro, samtidig med verkende sår og fattigdom. Gud knytter jo veldige løfter til Abrahams skjød allerede i 1 Mos 12:3 «Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.» Løftet gjentas flere ganger, og etter ofringen på Moriafjellet lyder det: «og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mitt ord» (1 Mos 22:18). Det er løftet om Messias, om stedfortrederen, han som var syndfri, men som allikevel av Gud «ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettfærdige for Gud» (2 Kor 5:21).

Han som helt og fullt ble tilregnet synden slik David beskriver den i Sal 38:5f: « For mine misgjerninger stiger over mitt hode, de er som en stor byrde, de er altfor tunge for meg. Jeg har stinkende sår, det renner

verk av dem for min dårskaps skyld.»

Løftet som ble gitt Abraham, innebar at synden, syndens skyld og dom ble løftet fra Abraham (og Lasarus) og over på stedfortrederen ved tilregning. Videre medfører det en total fraregning av synden for hver den som tror. Og de velsignes med den troende Abraham. Men nettopp fordi det dreier seg om en tilregning og en fraregning, eide Lasarus dette i tro samtidig som han hadde «verkende sår». Så kom også dagen da Lasarus skulle få hvile i Abrahams skjød uten verkende sår, både legemlig og åndelig. «Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres» (Matt 5:3).

Så er det enklere for menneskene her i livet å hoppe over Guds ord og ta seg til rette der en har mulighet til det. Utnytte andres svakhet og egen styrke. Og om en ikke kan skjelle ut og forbanne mennesker i det ytre uten selv å komme dårlig ut av det, kan en gjøre det i fullt monn i sitt indre, og godte seg over at det tidvis ikke går så bra med de andre som de hadde håpet på. Slik går dagene, og en er sin egen åndelige lovgiver. Gud lar likevel solen skinne over slike, lar regnet vanne deres åker, gir dem del i skaperverkets utallige goder. De får sitt gode i sin levetid! Men ingen trøst i Abrahams skjød, ingen trøst i Kristus, ingen trøst i evigheten. De er fortapte mennesker. •••

EMMAUSVANDRERNE

Av Vladimir Moser

Kjære venner, brødre og søstre i troen på Kristus Jesus: Nåde og fred være med dere i rikt mål!

Jesu oppstandelse er hjørnesteinen i vår tro. Sannheten om oppstandelsen har ikke bare betydning for vårt liv i dag, men også for vår fremtid, ja, alle menneskers fremtid.

Alle som tror at Jesus døde og stod opp igjen til frelse for dem, vil bli oppreist på den siste dag for å leve evig med Herren i himmelen. De som forkaster den oppstandne Kristus, vil tilbringe evigheten atskilt fra ham: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt» (Mark 16:16).

I Luk 24 leser vi om to disipler som går fra Jerusalem til Emmaus og samtaler om det som hadde skjedd i Jerusalem i påsken. Dette øyeblikket er fanget i maleriet «Veien til Emmaus». Det andre bildet er et ikon utført i den østlige kirketradisjonen.

Plutselig slutter en ledsager seg til dem, og en samtale oppstår mellom dem, der disiplene samtaler om den tragiske skjebnen til Jesus fra Nasaret, beklager sine tapte håp og viser at de tviler på Jesu oppstandelse, som Marta, Maria og de andre kvinnene har fortalt dem om.

Som svar på sine klager, tvil og sorg, hører disiplene disse ordene fra sin ledsager: «Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til

å tro alt det som profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og forklarte for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham. Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre» (Luk 24:25-28).

Disse to hadde ennå ikke lært noe. Profetene i Det gamle testamente hadde talt om Jesu død og oppstandelse. Og Herren Jesus selv hadde talt direkte til dem minst tre ganger om sin død og oppstandelse, men de forble «uforstandige og trege i hjertet» i møte med Guds ord. Det er godt for disiplene og for oss at Jesus ikke bare er vår frelser, men også vår «gode hyrde» og vår lærer. Han viser ikke Peter bort, til tross for at han fornektet ham tre ganger, og heller ikke disse to for deres vantro og trege hjerter. Han viser ikke oss bort når vi farer vill. Som den gode hyrde vandrer han med sine fortapte disipler. Jesus lar heller ikke oss være alene med våre synder. Selv når vi går gjennom dødsrytters dal, vil han ikke forlate oss, men vil vandre med oss. Han er med oss nå og i evigheten. Som Læreren gir han Kleopas, den ene disippelen, og oss en ny lekse, en ny innføring i hvordan vi skal lese Skriftene og forholde oss til den lovede Messias: «Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og forklarte for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham.»

Jesus er sentrum i hele Skriften. Uten ham ville Bibelen blitt en bok som bare forteller oss om Israels folk, deres historie, tradisjoner og kultur. Jesus kunne ha tent disiplenes hjerter og åpnet deres sinn på mange måter, men han valgte den veien Gud alltid bruker for å føre mennesker til omvendelse og tro: Han forkynnte ordet om Messias for

sine disipler, om hans lidelse og død. Vi skal bare ta med noe av det Jesus kunne ha talt med dem om:

1 Mos 3:15: Guds første løfte om å sørge for en frelser etter at menneskene var blitt fordervet av synd. Frelseren kalles her «kvinnens ætt». Han skal knuse djevelens hode, og slangen skal knuse hans hæl.

2 Mos 12: Gud ga folket påskelammet, og blodet på dørstolpene reddet dem fra døden. Utallige ofre og elver av utgytt blod pekte alle på Kristus som det fullkomne offeret, ofret én gang for alle for hele verdens synder.

Jes 53: Luther kalte denne profetens bok for Det gamle testaments evangelium. Profeten taler så tindrende klart om den kommende Messias: «Men han ble såret for våre overtredder, knust for våre misgjeringer. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (Jes 53:5)

Jesus kunne talt med disiplene sine om ofringen av Isak (1 Mos 22), kobberormen i ørkenen (4 Mos 21), synet av «Menneskesønnen» som kom på himmelens skyer (Dan 7:13), og steinen bygningsarbeiderne forkastet som ble «hovedhjørnesteinen» (Sal 118:22).

Disse og mange andre vitnesbyrd i GT taler om Messias, som må komme for å befri oss fra vår himmelropende synd og den evige fortapelse og død med sitt dyrebare blod. Synden er virkelig. Konsekvensene av synden er virkelig. Derfor må det finnes en virkelig Frelser. Denne ene og eneste Frelseren for alle, overalt, er Jesus Kristus.

Jesu forkynnelse er virksom: «Slik skal mitt

ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og ha fremgang med alt som jeg sender det til.» (Jesaja 55:11).

Disiplene skulle vende tilbake til Jerusalem, møte apostlene og fortelle om møtet med Jesus på veien til Emmaus. Men først: «Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre. Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem. Og det skjedde da han satt til bords med dem, da tok han brødet, ba velsignelsesbønnen og brøt det og ga dem. Da ble øynene deres åpnet, og de kjente ham. Så ble han usynlig for dem» (Luk 24:28-31).

Den hellige ånds nådige gjerning, i kraft av Jesu ord, forvandlet disiplenes hjerter. Fra tvil, fortvilelse og sorg ble deres hjerter tent til levende tro på Frelseren. Så kjente de ham igjen i handling: «Han tok brødet, velsignet det, brøt det og ga det til dem.» Dette er en direkte referanse til nattverden som ble innstiftet av Kristus den natten han ble forrådt. Disiplenes øyne ble åpnet. De kjente igjen Jesus i sin medvandrer. Han lever. Han er virkelig, virkelig oppstått!

På veien til Emmaus, og deretter under måltidet, satte Jesus et eksempel på hva hans menighet på jorden burde gjøre. Den sanne kirke forkynner Guds ord, loven og evangeliet i all sin renhet, og forvalter sakramentene han innstiftet. «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen» (Mark 16:15). «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn» (Matt 28:19). «Forkynn Ordet! Vær

rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.» (2 Tim 4:2).

Ære være Gud! På Fossnes og andre steder i Norge, i Tiraspol, Kamenka og andre steder her i Moldova, fortsetter Herren å samle sitt folk, løskjøpt ved Kristi dyrebare blod. Vi i Moldova er takknemlige til Herren, som har sendt dere til oss i mange år, for å forkynne vår Guds og Frelser Jesu Kristi storhet, han som kalte oss fra mørket til sitt underfulle lys.

Denne sommeren ser vi med glede fram til besøk av John Peder og Lena Samdal med en gruppe studenter. Vi får ikke så lang tid sammen, som disiplenes reise til Emmaus, men det vil være en reise med Jesus. Hver søndag blir en reise til Emmaus for oss som tror på Jesus. Vi hører Ordet som vender vårt blikk mot Jesus, og mottar i nattverden hans legeme og blod, gitt for oss og utgytt for oss til syndenes forlatelse. Dette er essensen av enhver kristen samling, enten det er ved en brønn i Samaria, i en katedral eller i et privat hjem, på Fossnes, i Tiraspol eller Kamenka. Vi forblir Hans folk, og Han forblir vår Gud, Frelser, Bror, Lærer, som elsker oss, som led og døde for våre synder og sto opp igjen fra de døde. Kristus er oppstått! Ja, han er sannelig oppstått!

La oss se på bildene igjen. Ett av dem er laget i vestlig tradisjon. Her slutter vi oss til Jesus og følger Ham fordi Han har livets ord. Det andre bildet er et ikon fra østlig tradisjon. Her kommer Jesus selv for å møte oss, kommer inn i våre liv. Jeg tror begge deler er sanne. Ære være Herren for alle ting. •••

ÅRSMELDING FRA BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

Av Per Bergene Holm

Bibelskolens kall er å formidle Guds ord til elevene, og utruste dem til å være trofaste kristne vitner der de får sin plass i livet, til gagn og glede for enkeltmennesker og samfunn.

I Bibelskolen på Fossnes sitt grunnlagsdokument står det i § 2 at undervisningen skal skje med grunnlag i Den Hellige Skrift og Den lutherske kirkes tradisjonelle bekjennelsesskrifter. Det heter videre at «den luthersk-rosenianske læretradisjon som skolen står i og bekjenner seg til, samt den bibelske lære med hensyn til hva som er kristen moral og livsførsel, hører også med til skolens grunnlag og er retningsgivende for den undervisning og virksomhet som skal finne sted ved skolen.» Utdanningsdirektoratet hadde ingen innvendinger mot dette i sin godkjenning av våre fagplaner i 2022.

I løpet av året som har gått, har imidlertid Utdanningsdirektoratet i to tilsynsrapporter til kristne friskoler kommet med uttalelser som i sin konsekvens truer ikke bare vår, men alle de kristne skolenes eksistens og undervisningsfrihet. Hele vårt eksistensgrunnlag som skoleslag hviler i våre klart forankrede rettigheter til å formidle tro og lære i overensstemmelse med vår overbevisning ut fra Skriften.

Utdanningsdirektoratet krever i tilsynsrapportene at skolene det er ført tilsyn med, må endre sin opplæring knyttet til skapelse, homofilt samliv, synd og likestilling mellom kjønnene. Dette innebærer f.eks. at skolene ikke kan si at homofilt samliv er synd, eller

bruke de begreper om homofili som eksplisitt fremgår av Skriftens ord (3 Mos 18:22; Rom 1:26ff; 1 Kor 6:9; Gal 5:19; 1 Tim 1:9-10). I det hele tatt angriper direktoratet bruken av begrepet synd om menneskers livsførsel.

Utdanningsdirektoratet går her langt ut over sitt mandat ved å diktere hvilken teologi og etikk vi som kristne skoler skal ha lov til å formidle.

Vi vil understreke at det er viktig for oss at vi i all formidling rundt krevende etiske tema legger vekt på at undervisningen skal skje med respekt for andres ståsted og livsholdning. Selv om vi tydelig formidler vårt normative ståsted, skal det fremmes respekt for andre syn, og være en varsomhet i møte med elever som lever og tenker annerledes. Men når våre myndigheter går ut over sitt mandat ved å diktere for oss hva vi kan kalle synd eller ikke, i strid med Skriftens ord, må vi følge den apostoliske regel: «En skal lyde Gud mer enn mennesker!» (Apg 5:29) Dette er en samvittighetssak for oss, og det er ikke tilrådelig å handle i strid med sin samvittighet.

(Innledning til skolens årsmelding – den kan leses i sin helhet på nll.no).

ÅRSMELDING FRA SØR-AMERIKA

Av Ingar Gangås

«Og se, en etiopisk hoffmann, en mektig embetsmann som hadde tilsyn med skattkammeret hos den etiopiske dronning Kandake, var kommet til Jerusalem for å tilbe. Han var nå på hjemvei, og satt i sin vogn og leste profeten Jesaja. Da sa Ånden til Filip: Gå dit bort og hold deg nær til den vognen! Filip løp da borttil, og hørte at han leste profeten Jesaja, og sa: Skjønner du det du leser? Han svarte: Hvordan skulle jeg vel kunne det når ingen rettleder meg? Og han bad Filip stige opp og sette seg sammen med ham. Men det avsnitt i Skriften som han leste, var dette: Som et får ble han ført bort for å slaktes, og lik et lam som er stumt for den som klipper det, slik åpner han ikke sin munn» (Apg 8:27-32).

«Da tok Filip til orde, og i det han gikk ut fra dette skriftsted, forkynte han evangeliet for ham» (Apg 8:36).

Den hellige ånd må forklare Guds ord for våre hjerter. Av seg selv kan ikke mennesket forstå Skriften. Det er skjult for våre øyne. Og her trengs det vitner med kall til å rettlede andre.

LITTERATUR

Evangelist Gonzalo Ascarrunz i Bolivia har skrevet tre studiehefter (Jesu liv, Kommentar til Filipperbrevet og Den eneste veien) som har fått stor utbredelse og blitt til hjelp for mange. På denne måten vil han gjerne være med og veilede andre til tro på Jesus, slik Filip ble til hjelp for den etiopiske hoffmannen. Til sammen er det nå blitt utgitt 10 slike kurs gjennom Sådannelsens arbeid.

Det er fortsatt slik at litteraturen er plog-

spissen i arbeidet. Andaktsbøkene av Rosenius på spansk og quechua er fortsatt det som etterspørres mest.

NETTSIDEN

Mange er inne på Sådannelsens nettside www.elsembadorweb.com og leser eller laster ned. Litt i overkant av 20 bøker er blitt skrevet eller oversatt så langt.

MØTER OG LEIRER

Det kommer en trofast flokk til møtene på sentrum i Sucre og i landsbyen Pampa Aceituno. Det er gledelig å se økningen av barn og unge, særlig i Pampa Aceituno. Men det er kanskje ingen ting som betyr mer enn husbesøk og samtaler. Våre medarbeidere ønsker her å være til hjelp. Myndighetene har nå åpnet opp for at en fritt kan besøke institusjoner, sykehus, fengsler og skoler med evangeliet.

MEDARBEIDERNE

Det er ingen endringer når det gjelder oppgavene for medarbeiderne i Bolivia.

I Peru har det vært skifte av personell. Miguel Fuentes fikk avløsning fra 1. november i fjor. Julia Laime er ansatt i 25 % stilling med ansvar for regnskap og administrasjon. Paulino Huilca har ansvar for møter og undervisning. Tidligere evangelist Damián Heredia, som nå bor i USA, har opprettet en egen nettside med taler. Disse benyttes en god del på onsdags- og fredagsmøtene.

VANSKELIG ØKONOMI, MEN RELIGIONS-FRIHET

Med tanke på den ustabile økonomien i Bolivia, og den store prisøkningen som de har fått, får vi håpe for landets del at myndigheten klarer å snu denne utviklingen.

Så får vi håpe at Bolivia får oppleve mer normale tilstander etter hvert. Rent politisk er situasjonen roligere, og det er igjen lov til å samles fritt til møter og kristen undervisning. Det er et bøttesvar.

(Hele årsmeldingen kan leses på nll.no).

BIBELHELG PÅ SOLGRY

25.-27. SEPTEMBER 2026

Velkommen til bibelhelg på Solgry 25.-27. september! Talere som skal være med denne helgen, er Jakob Knutzen og Jan Bygstad.

Påmeldingsfrist er 28. august. Vær raske med påmelding, da det fylles fort opp! Dette letter også planleggingsarbeidet.

Unge og eldre er velkomne til samling om Guds ord!

Mer informasjon for leiren finner du på
www.nll.no.

Der finner du også påmeldingsskjema.

QR: påmelding

MØTEKALENDER

AUGUST

23. Fossnes*

Daniel Krüger

26.-30. Fogn

John Peder Samdal

SEPTEMBER

4.-6. Nærbø

Sigbjørn Agnalt

4. Hurdal

Lars Fredrik Ellingsen

5.-6. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

13. Fossnes*

Per Bergene Holm

15.-20. Inderøy

Asbjørn Fossli, Jostein Brennsæter

19.-20. Langli

Per Bergene Holm

19.-20. Drevsjø

Martin Fjære

20. Fossnes*

Tommy Bjelke Andersen

21. Steinkjer

Finn-Widar Knutzen

24.-29. Moldova

Per Bergene Holm

25.-27. Solgry

Jan Bygstad, Jakob Knutzen

27. Fossnes*

Thormod Fjell

29.-30. Bømlo

Martin Fjære

29/9-4/10, Østre Kvelde

Gunnar Nilsson

OKTOBER

1.-4. Radøy

Martin Fjære

2. Hurdal

Aron Berre

3.-4. Årnes

Aron Berre

4. Steinkjer

Thomas Hoggancik

6.-7. Osterøy

Martin Fjære

7.-11. Varhaug

John Peder Samdal

8. Uskedal bedehus

Eirik Brennsæter, Lukas Kero, Steinar Guddal

9.-10. Langli

Finn-Widar Knutzen

9.-11. Seimsfoss

Steinar Guddal, Eirik Brennsæter, Lukas Kero

11. Fossnes*

Finn-Widar Knutzen

14.-15. Øvre Vats

John Peder Samdal

17. Konfirmasjonsund.

John Peder Samdal

18. Fossnes*

Asbjørn Fossli

19. Steinkjer

Finn-Widar Knutzen

22.-25. Steinsdalen

Per Bergene Holm

22.-23. Molde

Sigbjørn Agnalt

24.-25. Eide

Sigbjørn Agnalt

25. Fossnes*

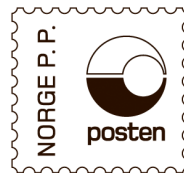
Lars Fredrik Ellingsen

29.-31. Forkynnerseminar

Per Bergene Holm

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikes vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

HVORDAN REDDE VERDEN?

Av Per Bergene Holm

Plagene i Egypt var Guds dom over egypternes undertrykkelse av israelittene, drapene på deres små guttebarn og dom over Egypts avguder (jf 2 Mos 6:5-7; 12:12). Det var miljøkatastrofer med enorm ødeleggelse av Nilen, plante- og dyreliv i hele Egypt osv. Historikere og biologer søker stadig å gi naturlige forklaringer på plagene, og det kan sikkert finnes noen slike.

Skriften gjør det imidlertid klart for oss at den dypeste årsaken var egypternes urett og Guds dom over den. Redningen lå i å bøye seg under Guds hånd, omvende seg fra sin urett og avgudsdyrkelse og la Israel fare. Men farao forherdet seg mot Gud.

Vi opplever veldige naturødeleggelser. Den jord Gud skapte, har forandret seg og er ikke slik Gud gjorde den. Det kan sikkert finnes naturlige forklaringer på klimaendringene. Men det er noe som er mer avgjørende enn det! Mennesket ble satt til å dyrke og vokte hagen, men de var ulydige mot Guds bud og falt i synd. Derfor forbannet Gud jorden for menneskets skyld (1 Mos 3:17).

Dette premisset savnes i det som i dag skrives om klima og miljø. Alt forklares som et resultat av «vår tankeløshet» i omgang med naturen. Det tales ikke om vår synd mot Gud, vår urett, fosterdrapene, horelivet, ondskapen og uretten, og Guds dom over dette. Det var jo også dette som

førte til Sodomas og Gomorras undergang. Og det var dette som var årsaken til vannflommen. Guds frykt med nøysomhet er en god ting. Ja, men er det vår nøysomhet som skal redde verden? Er det ny økonomisk verdensorden og mindre bruk av olje som skal berge oss? Er redningen en rekke nye loviske menneskebud og forskrifter? Var det derfor Jesus kom, for å hjelpe oss å redde jorden fra å ødelegges?

Nei, denne verden går mot sin undergang, ikke i første rekke på grunn av vår tankeløshet, men på grunn av vårt opprør og vår synd mot Gud, våre fosterdrap, horeliv og urett mot andre mennesker. Forbannelsen av jorden, som fører med seg lidelse, sykdom og legemlig død, er en stadig påminnelse om at vi står under Guds dom og først av alt trenger å bli frelst fra Guds evige vrede pga vår synd mot Ham.

Nå lar Gud basunene lyde til advarsel gjennom veldige naturkatastrofer, åndelig formørkelse og veldige kriger (jf Åp 8-9).

Da hjelper det ikke å ta litt mer tog eller bruke mindre olje for å nå klimamålene, da må det ropes ut til en verden som går mot sin undergang at vi må frelses fra Guds vredes dom over vår synd. Og da er det kun frelse å få ved omvendelse og syndenes forlatelse i Jesu blod, han som bar Guds dom i vårt sted.

